

C A R M E N M O L A

PURPUROVÁ
SÍŤ

≡ KNIHA ZLIN

Purpurová síť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Carmen Mola
Purpurová síť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRVNÍ ČÁST

Modlím se

Modlím se za tebe
Ty, kdo máš v srdci noc
A chceš-li, uvěříš

Žena čeká v autě, vánoční nálada jako by se jí netýkala. Nejdřív si myslela, že by trochu rozptýlení mohlo přinést rádio, ale byla znechucená předstíraným nadšením hlasatelů, tou nuceně šířenou radostí. Rozhlasová reklama, otravná sama o sobě, jí v těchto dnech připadá nesnesitelná. Ještě jedna koleda a asi spáchá harakiri. Vypne rádio, na svátky teď nemá ani pomyslení.

Podívá se na hodinky. Je pozdě, čekání se protáhlo víc, než potřebuje. Celá unavená se nechá hypnotizovat dopravou, neonovými světly, beztvarym davem kráčejícím po ulici. Vystoupí z auta, aby si protáhla nohy, a na uších, na nose i ve vlasech ucítí prosincový chlad. Popojde směrem k tržišti San Miguel a potom z ulice Ciudad Rodrigo nakoukne na Hlavní náměstí. V tom lidském vlnobití však nemá šanci svého společníka rozeznat.

Když se vrací k autu, dva strážníci si právě zapisují poznávací značku. Běží k nim, omlouvá se, jak může. Už jde, její manžel kupuje vánoční stromek na trhu, už to bude jen chvilka. Má štěstí: pokuta ještě není v systému a policista s notýskem ji vyzve, aby si našla parkoviště. Je zbytečné vysvětlovat, že jsou všechna plná; raději popojede, nechce riskovat, že by muž na poslední chvíli změnil názor, udělá malý okruh a bude se modlit, aby mezitím měšťáci odešli, plánuje totiž zastavit na tomtéž rohu a zůstat stát dvěma koly na chodníku, aby se kolem auta dalo projet. Ulička je úzká.

Čekání se přehoupne do úzkostné fáze. Teď už to není žádná legrace; jestli se policisté vrátí, dají jí pokutu, ona přitom nemá vůbec zájem přivolat na sebe ani na espézetku pozornost.

Kolem projde skupina hlučných turistů s oranžovými parukami. Za nimi jde on, Dimas. Za ruku vede pětileté nebo šestileté dítě. Žena nastartuje. Potlačí rodící se pocit smutku, když uvidí chlapce mluvit s Dimasem právě tak, jak by mluvil syn s otcem.

Dokonce se jí zdá, že se kluk usmívá. Zaslechne útržek rozhovoru, když muž otevře dveře auta a nasedne s ním dozadu: v klidu, dovezeme tě k mamince, neboj se.

Zpěvavá intonace, s níž se lidé obracejí na děti, zní z Dimasových úst nemotorně, skoro zlověstně. Otočí se na ni: „Tak na co do háje čekáš?“

Změna tónu neunikne ani dítěti. Dostane strach. Auto se napojí na Hlavní směrem k ulici Bailén, ale doprava je hustá a nedá se jet rychle. Dítě křičí, ptá se, kde je jeho matka, nepochybně mu došlo, že muž vstřícnost jen předstíral, aby ho vlákal do pastí. Dimas vlepí chlapci Jacku a pláč rázem ustane. V tichu se ozývá pouze potlačované škytání. Žena ve zpětném zrcátku hledá jeho tvář.

„Jak se jmenuješ?“

Dítě odpoví tenkým, roztřeseným hláskem.

„Lucas.“

1. kapitola

Obrazovka ukazuje téměř prázdnou, nehezskou místnost. Uprostřed stojí jen jedna dřevěná židle a na hrubé zdi z neomítnutých cihel visí velký monitor. Zatím nic nenaznačuje, co se tu má odehrávat, ale postupně se připojují další a další počítače. Za pár minut jich tu bude skoro stovka; jejich majitelé se mezi sebou neznají, i když si vychutnají totéž představení. Většina se nachází ve Španělsku, někteří jsou v Portugalsku, v Mexiku, v Brazílii... Často jsou to muži mezi třicítkou a padesátkou, ačkoli najde se i nějaká ta žena, pár důchodců, dokonce jeden nezletilý... Všichni zaplatili požadovaných šest tisíc eur v *bitcoinech*, a to bezpečnou cestou, beze stop.

Monitor na zadní zdi se rozsvítí. Objeví se zelená plocha fotbalového hřiště. Hráči, kteří se spolu mají utkat, čekají, až budou moci vběhnout na herní plochu, kamera je zabírá jednoho po druhém a pod tvářemi se objevují jejich jména. Je to zápas skupinové fáze Ligy mistrů, kde se mají střetnout Real Madrid se Spartakem Moskva.

Avšak ti, kdo se připojili, se o fotbalové utkání nezajímají. Záběry mají jen dokázat, že jde o přímý přenos. Je nezbytné, aby všichni věděli, že představení bude vysíláno živě, a ne ze záznamu, proto za něj platí tolik.

Hráči vyrazí, každý drží za ruku chlapce nebo děvčátko, proběhne focení, podání rukou, ozve se hymna soutěže, vylosují se strany hřiště. Zápas začíná...

Míč už poletuje, představení ještě nepropuklo. Diváci si zaplatili za to, aby jedna mladá žena, téměř děvčátko, zemřela před jejich očima.

„Mám to!“ Mariajo svým výkřikem prolomila klid panující na Oddělení analýzy případů. Na tohle tady čekali už dva měsíce.

„Jsi si jistá?“ zeptá se Orduño.

„Naprosto, IP adresa, kterou jsme sledovali, se připojila, a akce, jak tomu říkají, začíná ve čtvrt na deset, zbývá nám ještě čtvrt hodiny. Začněte svolávat lidi, já si to zatím ověřím.“

Průběh operace je naplánovaný celé týdny, čekalo se jenom na to, až Mariajo, šedesátiletá hackerka z OAP, vydá rozkaz k jejímu zahájení. Každý ví, jaký má od tohoto okamžiku úkol: Elena Blancová a samotná Mariajo se vydají na místo, kde se nachází počítač, do něhož se nabourali, a doprovodí je zásahová jednotka; Zárate, Chesca a Orduño vyčkají na instrukce v policejním středisku leteckých jednotek; Buendía zůstane v sídle OAP, připravený vyrazit, kdyby ho náhodou bylo někde třeba.

„Zavoláš Záratemu?“

„Zavolej mu ty, já najdu Elenu.“ Chesca na nového kolegu nezměnila názor, pořád Zárateho nesnáší.

Mariajo ťuká závratnou rychlostí do klávesnice. Nikdo z dalších dvou přítomných neví, co dělá, je jim každopádně jasné, že něco našla a neskončí, dokud nezjistí, kdo za tím stojí.

„Hajzlové,“ zanedává. „Dnešní představení je smrt v mém přenosu.“

„Můžeme tomu zabránit?“

„Pokusíme se o to. Musíme směřem na Rivas.“

Když dávají v televizi zápas, Elena ráda chodí do Cher's v ulici Huertas. Na obrazovkách tam neběží fotbal, pouze typická kýčovitá videa doprovázející texty písní, jež zpívají zdejší štamgasti.

„Nevybrala jsi nic od Miny?“

„Dneska ne, občas to chce změnu. Tentokrát mám chuť na Adriana Calentana a jeho ‚Pregherò‘.“

Až dívka na pódiu dozpívá „Soy rebelde“ od Jeanette, přijde řada na ni: *pregherò, per te, che hai la notte nel cuor e se tu lo vorrai, crederai*. Obejde se bez čtení textu – ostatně jako vždycky –, zná jej totiž dokonale.

Ještě dohrává píseň od Jeanette, a vtom jí zavibruje mobil.

„Rivas? Dobře, hned jedu. Dorazím tam současně s vámi. Jsou všichni na svých místech?“

Elena promešká svou skladbu; ale Carlos, další stálý host, se jí jistě ujme: Modlím se za tebe, ty, kdo máš v srdci noc...

V záběru se objevila dívka a postavila se k židli. Vypadá jako omráčená, ačkoli všichni vědí, že sedativa nedostala. Nikdo nemá zájem ušetřit jí trápení: čím hůř bude vše snášet, tím lépe pro představení. Kdyby necítila bolest, nestálo by to za nic, bylo by to jako pozorovat zákrok na operačním sále – a kdo by za to platil? Tady lidé utrácejí za možnost sledovat utrpení a smrt.

Jsou-li zde, jestliže podstoupili složitý – a nebezpečný – proces kontaktu s Purpurovou sítí, jestliže uhradili předem v *bitcoinech* ten nemalý obnos, čekali, až jim přijde zpráva se dnem, hodinou a způsobem připojení, pak je to proto, že důvěřují svému průvodci. Dimasovi. Diváci mu nikdy neviděli do tváře – skrývá ji za maskou, jakou nosívali mexičtí zápasníci –, ale znají jeho pohyby, stejně jako by fotbalový nadšeneck poznal, který hráč má zrovna míč na obrazovce v pozadí, už jen podle stylu běhu a podle jeho místa na hřišti. Jsou Dimasovými fanoušky, stejně jako jiní lidé obdivují Messiho nebo Cristiana Ronalda... Někteří věří, že kdyby potkali Dimase na ulici, dokázali by ho poznat podle chůze.

Dívka je pohledná, mladá, velmi mladá – možná je plnoletá, ale jestli ano, tak pouhých pár týdnů –, má tmavé vlasy a nápadně velké oči. Podle rysů by mohla být Španělka – to se cení nejvíc, zvláště pokud patří mezi zlatou mládež, která si vždycky žila jako v bavlne –, ale také Maročanka. Někdo, jehož hlas není z počítače slyšet, jí dává pokyny a ona se

posadí na židli. Ustrašeně se rozhlíží kolem sebe, je jasné, že neví, co se tu chystá, že o tom nemá tušení. Snad by si ani nedokázala představit, že by někdo mohl lidskou bytost podrobit takovému utrpení, jaké chystají pro ni.

2. kapitola

Rivas-Vaciamadrid sice nemá zrovna libozvučné jméno, ale patří prý mezi místa s nejvyšší kvalitou života v Madridském autonomním společenství, je to sedmá nejbohatší obec ve Španělsku a čtvrtá s nejmenším počtem obyvatel ohrožených chudobou: zkrátka ráj, kde by neměly existovat problémy. Jsou tu bytové domy a v jiných oblastech zase řadové domky, bydlí tu mnoho mladých pracujících s rodinami, najde se tu celá řada sportovišť i volnočasových a kulturních zařízení. V Rivasu se žije dobře, je to zářný příklad udržitelně spravovaného města, kde stojí za to bydlet a vychovávat děti. Proto vynaložil Alberto na koupi řadového domku se zahradou a bazénem právě v této obci tolik úsilí a splácí hypotéku, která jim dala na začátku tolik zabrat. Ještěže se teď rodině Roblesových daří lépe. Jsou pyšní na svůj dům, na sousedy a na čerstvě pořízený lexus; na to, že získali to nejlepší, co měli na dosah.

Léto sice končí za necelý týden, přes den však bylo parno, takže dostat Sandru z bazénu není jen tak. Musí se jí pohrozit tresty a zahartusit na ni.

„Buď hned teď vylezeš, nebo ten bazén vypustím a už se nevykoupeš,“ zakřičí na ni otec.

„Nesmí se vypouštět, to by bylo plýtvání vodou,“ vysmívá se mudrlantsky Sandra.

„No tak ji vypiju, pak se neztratí.“

Sandra se směje, možná je tohle jediný způsob, jak ji přimět, aby poslechla. Alberto připraví ručník, zabalí ji do něj a odnese v náručí až do domu. Oba se ještě smějí při představě otce pijícího veškerou vodu z bazénu. Uvnitř právě Solead dodělává večeri.

„Čemu se smějete?“

„Tatínek plácá nesmysly. Co máme k večeři, mami?“

„Rajskou polévku a krokety.“

Alberto nechápe, proč se vůbec jeho dcera ptá, večeři totiž to samé aspoň dvakrát nebo třikrát týdně: rajskou polévku z konzervy a mražené krokety. On ani jeho manželka neholdují vaření a tahle jídla sní Sandra bez odmlouvání, na rozdíl od těch vzácných příležitostí, kdy je napadne servírovat něco zdravého (na brokolicový večer hned tak nezapomene). Albertova matka by mu jako malému nikdy krokety z mrazáku nedala, udělala by je hezky jednu po druhé lžící.

„Daniel se s námi nenají?“

„Říkal, že se učí.“

„Učí? Vsadím se, o co chceš, že kdybych šel nahoru, našel bych ho, jak blbne na tom zatraceným počítači. Určitě hraje nějakou tu svoji střílečku.“

„Nemluv takhle před malou. A posad' se, jinak ti vystydne polívka.“

Alberto se uvelebí před televizi s vypnutým zvukem: Real Madrid i Spartak jsou stále na nule. Jako první uvidí šanci na straně Rusů, minuli jenom zázrakem.

„To se budeš dívat na fotbal?“

„Je to bez zvuku, nech to,“ omlouvá se.

Sandře z bazénu vždycky vyhládne, takže dneska se bude jistě na večeři těšit. Najedí se v klidu a Alberto bude moct po očku sledovat zápas.

„Nezapomeň, že v neděli jdeme na oběd k mojí mámě.“

„Bojím se, že je to pro Sandru poslední den na koupání,“ zaprotestuje. „Mohli bychom to o týden posunout, aby si to ještě užila.“

„Jo, mami,“ žadoní dcerka. „Nemůžeme přece přijít o poslední den na koupání.“

Soledad nemá čas odpovédět; ozve se hlasitá tupá rána. Vchodové dveře se otevřely, rozrazilo je beranidlo a dovnitř se hrnou policisté, Soledad ani Alberto nepoznají, jestli je to

zásahovka, kterou viděli zatím jen v televizi. Za nimi vejde žena, může jí být pětáctýřicet nebo padesát, nemá uniformu a zdá se, že ani zbraň.

„Nehýbejte se! Kde je ten počítač?“

„Jaký?“ zeptá se vyděšeně Soledad. „Máme jich tady několik.“

„Daniel je u sebe v pokoji.“ Sandře je sice teprve devět, ale jako jediné jí došlo, koho hledají.

Rachot v přízemí Danielovi napovídá, že si pro něho jdou. Ví, že by měl vypojit počítač ze zásuvky, něco mu v tom však brání: je hypnotizovaný představením. Za pouhých deset minut stačil Dimas ukázat, že je výjimečný člověk, umělec. Když přišel a dívka se na něj rozkřičela a prosila ho o slitování, uštědřil jí ze všeho nejdřív ránu do břicha, po které se s vyraženým dechem celá zkroutila. Potom z ní začal strhávat šaty. Dívka se rozplakala, ve tváři nechápavý výraz, už jí ale muselo být jasné, že ji čeká velmi těžká noc.

Daniel slyší na schodech několik párů těžkých bot a neví, jestli jim jít vstříc, vyskočit z okna, nebo si lehnout do postele s knihou jakoby nic. Nedokáže však udělat ani jedno. Jen vypne obrazovku, pouhou vteřinu předtím, než vstoupí dva muži v bojových uniformách a odstrčí ho takovou silou, že spadne na postel. Za nimi jdou dvě ženy. Starší z nich se posadí k počítači a začne ho zkušeně ovládat. Daniel vidí, jak připojuje do jednoho ze vstupů jakési zařízení a potom zapíná monitor. I teď, zaplavený strachem, se snaží přes ženino rameno sledovat, co se na monitoru děje.

Video stále běží, přes celou obrazovku. Už tam nejsou jen Dimas a dívka; přidal se k nim další muž, na hlavě má kuklu a místo části ruky kovovou protézu. Dívce není moc vidět do tváře, má ji zalitou krví.

„Jak se na to můžeš dívat...?“ zeptá se mladší žena. Daniel v jejím hlase slyší spíš nepochopení než výčitku.

„Cože? Co to je?“ snaží se bránit. „Já jsem to nepustil!“
„Vyvedte ho odsud.“

Jeden z dvojice policistů, kteří vešli jako první, jím mrští jediným pohybem ke dveřím. Tam se srazí se svým otcem.

„Doufám, že je to omyl, že je to všechno jen omyl,“ řekne mu otec se strhaným výrazem v obličeji.

Daniel by byl radši, kdyby ho objal; cítí se jako malé dítě, které provedlo nevinnou lumpárnu, ale ví, že je to horší, mnohem horší. Že tentokrát to vážně podělal.

3. kapitola

Chesca, Orduño a Zárate čekají v hangáru policejního střediska leteckých jednotek v Cuatro Vientos. Jsou tu čtyři vrtulníky připravené k okamžitému startu, stačí, aby jeden ze tří agentů OAP vydal rozkaz. Mají přede všemi přednost a řídicí věž jim povolí vzlétnout v okamžiku, kdy o to požádají. Jsou to vrtulníky EC-135, schopné nočního letu, s kapacitou sedm osob a cestovní rychlostí dvě stě padesát kilometrů za hodinu. Stroje doprovází speciální jednotka, ozbrojená a připravená k akci.

Policisté z OAP mají na sobě modré, téměř vojenské uniformy. Na každém z nich je poznat, odkud přišel. Orduño patřil ještě předtím, než si ho Elena vyhlédla, k zásahovce, takže se neliší od agentů kolem. Chesca tráví v posilovně dost času na to, aby mezi ně také zapadla. Zárate je vysoký, urostlý a svalnatý muž, ale z jakéhosi důvodu působí v uniformě jako úředník, který se tu octl omylem.

„Koukni na něj, vypadá, jako by zrovna vylezl z filmu o mariňácích,“ řekne Chesca. „Hraje týpka, co ho nejdřív vyhodili, když se chtěl dát k námořnictvu jako jeho starší brácha, a nakonec umřel v GOLFským proudu.“

„Nemluv nesmysly, až nás zavolají, nasedneš s ním do vrtulníku ty. Měla by ses radši postarat, aby věděl, co mu to dali do rukou.“

„Už aby sis našel holku, Orduño, je s tebou pěkná nuda.“

Zárate stojí opodál a neustále sleduje telefon. Přeje si, aby to už propuklo.

Až se vrátí do kanceláří OAP, bude dost času prozkoumat nahrávku a identifikovat oběť a její dva katy. Teď chtějí té ubohé dívce zachránit život.

Stihli ještě zahlédnout, jak jí muž s protézou přitiskl k oku jakýsi bodec. Předtím jí odřízl víčko, aby ho nemohla zavřít, takže je na ni zvláštní pohled, připomíná starobylou panenku. Teď vzal muž do ruky kladivo. Zdá se, že se chystá do bodce udeřit, aby projel okem skrz naskrz, nebo aby ho vyloupl z důlku, ale najednou se pootočí a skloní nástroj. Vráť se druhý muž, ten v masce mexického zápasníka. Když vsune dívce do úst bodec, rozmáchne se kladivem a bez zachvění jí prožene hrot tváří, Elena se nedokáže dívat...

Mohl by být její syn Lucas jedním z těchto mužů? Je to snad ten s mexickou maskou? Dívčiny výkřiky se jí zarývají do mozku. Snaží se podobným myšlenkám uniknout, ale cítí se být za mučení zodpovědná.

Bolest ji natolik pohltila, že sebou trhne, když Mariajo promluví.

„Našla jsem zdroj. Myslím, že vím, odkud vysílají.“

Při zazvonění Zárateho telefonu všichni vyskočí jako na pružině.

„Jo, vyrazíme,“ řekne do mobilu. „Navacerrada,“ oznámí potom těm, kdo jsou s ním.

Nemusí nic dodávat, každý krok dnešní noci si předem nastudovali. Prozatím jde vše podle plánu.

Orduño je doprovodí k vrtulníku, aby jim popřál hodně štěstí. On sám tu zůstane pro případ, že by se objevil ještě další cíl, a pokud k tomu nedojde, vyrazí jim za pár minut na pomoc. Zpráva se dostala i k Buendíovi do kanceláří oddělení a zřejmě právě telefonicky žádá o vyslání pozemních jednotek.

„Hodně štěstí, kolegové. Buďte opatrní,“ rozloučí se s nimi Orduño.

Vše je na svém místě, policisté jsou připravení, vrtulník se chystá k odletu.

„Pokoušejí se určit přesnou adresu. Za jak dlouho budeme v Navacerradě?“ zeptá se Zárate jednoho z pilotů.

„Je to odsud asi šedesát kilometrů a chvíli potrvá, než nabereme plnou rychlost. Počítejte tak osmnáct nebo dvacet minut. Možná o něco míň.“

Ve vrtulníku sedí Chesca se Záratem, dva piloti a tři členové zásahové jednotky. Druhý vrtulník s dalšími muži letí hned za nimi. Až dorazí, budou se muset rozhodnout, jestli vejdou do domu, nebo počkají na posily. Všechno záleží na informacích, které jim bude dodávat inspektorka Blancová. V podstatě jde o to, jestli zastihnou mučenou dívku na živu a bude se pro ni dát ještě něco dělat. Riskovat budou pouze v případě šance na záchranu.

Elena nadále odvrací zrak od monitoru. K tomu, aby si dokázala představit, jaké utrpení dívka v rukou muže s maskou i toho se železnou protézou zažívá, stačí zvuk. Nechce rušit Mariajo, která neúnavně pracuje, chvíli na chlapcově počítači a chvíli zase na přístroji, který si k němu sama připojila. Má přibližnou představu, co jejich IT specialista dělá: snaží se vypátrat maskované IP adresy a většinu jich vyloučit, aby se nakonec dostala k té původní. Hackerka se konečně otočí a usměje se.

„Ulice Arcos, Navacerrada.“

Elena se podívá do mapy na mobilu.

„Tam budou samé rodinné domy.“

„To dává smysl, slyšela jsi, jak ta chudinka křičí. Tohle se nedá provozovat někde v bytě v centru města, slyšeli by je sousedi...“

Elena se může jenom modlit, aby její lidé přišli včas, poslat do vrtulníku přesnou adresu a zažádat o posily. Mluví pevným hlasem a neprozradí hrůzu, která ji svírá: strach, že až ty barbary zatknou a sundají jim masky, ukáže se pod jednou z nich Lucas. Její ztracený syn.

Zárate dál předává pilotům pokyny, které chodí jemu.

„Ulice Arcos, je to v severovýchodní části obce, kousek od hotelu Arcipreste de Hita.“

Neví, jak budou místo hledat, ale když jeden z pilotů zvedne palec, věří, že jim to takhle stačí.

„Řekli ti, jestli je ta holka ještě naživu?“ nedokáže Chesca skrýt svůj neklid.

„Zatím neřekli, že umřela. Jestli nám znova nezavolají, půjdeme dovnitř, hned jak dorazíme.“

Nepotřebují soudní příkaz: v případech, kdy k trestnému činu právě dochází a existuje podezření, že je v objektu páchána vražda, mají nejen právo, ale dokonce povinnost vstoupit a zabránit tomu. Ozve se pilot:

„Šest minut.“

4. kapitola

Dívka na monitoru omdlela a to se jejím mučitelům nelíbí. Potřebují ji udržet při plném vědomí, aby si diváci užili to, za co zaplatili. Mariajo, která už po odhalení zdroje vysílání nic nezmuže, se poprvé zvědavě podívá na obrazovku.

„Zabili ji?“ poleká se.

„Myslím, že ne, asi ji chtějí vzbudit,“ odpoví Elena.

Snaží se ji probrat, dali jí jakousi injekci do paže.

„Chudák holka. Co jsme kde pokazili, že je něco takového vůbec možné? Je to hnus.“

Elena neodpovídá, ví že to Mariajo nepotřebuje. Ví, že se nikdo nemůže zbavit zodpovědnosti za to, co se děje ve světě, že by na video mohl být její vlastní syn; mohl by být v roli kohokoli z nich, jednoho z trýznitelů, a taky, proč by ne, v roli oběti. Je vůbec ještě naživu?

Od Lucasova únosu uplynulo osm let. A uběhlo pouhých pár měsíců od chvíle, kdy Elena dostala video, na němž ji její syn, už dospívající chlapec, vyzýval, aby ho přestala hledat. S nikým o tom nemluvila. K čemu by bylo říct to bývalému manželovi? Není mnohem milosrdnější nechat ho, aby si myslel, že Lucas dávno zemřel? Neměla odvahu svěřit se ani kolegům z OAP, dokonce ani Záratemu. Možná by jí řekli, že to byla halucinace. Že chlapec na video nebyl Lucas. Uložila si snímek obrazovky, na němž je vidět pouze její syn. Zbytek zmizel z jejího mobilu i ze sítě ihned po přehrávání. Elena se však na video nemusí dívat znovu, aby si byla jistá, že se nespletla. Vrylo se jí hluboko do paměti. Jejího syna unesla zločinecká organizace zvaná Purpurová síť, obchodující se zábery násilností na neprobádatelném a temném *deep webu*. A video ukazovalo něco ještě strašnějšího: v určitou chvíli svého zajetí přešel Lucas na stranu nepřítele. Jak a proč k tomu

došlo, to Elena netuší, ale ty obrazy se staly součástí jejích nočních můr. Usmívající se Lucas s nožem v ruce, přichystaný mučit dívku přivázanou k židli. Dívku s medovými očima plným strachu. Chtěl ji mučit, nebo zabít? V jejích snech dochází k oběma rozuzlením a jejich vykonavatelem je vždy Lucas se sadistickým úsměvem a pohledem šilence. Od té chvíle žije Elena Blancová jen proto, aby rozložila Purpurovou síť a našla svého syna.

Oblast, v níž se dům nachází, je hustě porostlá stromy a vrtulník musí najít mýtinu, na níž by přistál. Najde ji asi dvě stě metrů od cíle. Po cestě pak policisté vidí několik sousedů, kteří se znepokojeni hlukem vyklánějí z okna. Členové zásahové jednotky se zastaví u plotu. Zárate zavolá Eleně.

„Jsme u dveří, v domě není vidět nic zvláštního. Je ta holka ještě naživu?“

Elena vzhledne k monitoru, dívka je naživu, i když by jistě byla radši mrtvá. Muž s mexickou maskou drží v ruce nějakého ptáka. Mariajo to s hrůzou sleduje.

„To jí ho tam strčí? Jsou to bestie, nezastaví se před ničím.“

O tom nebylo pochyb ani předtím, než se začaly dívat. Elena ví, že rozkazem uvrhne svoje lidi do nebezpečí, jenže nemá na vybranou.

„Ano, Zárate, je naživu. Musíte dovnitř. Hned!“

Když vstoupí Chesca, Zárate a muži ze zásahovky na pozemek, nedostaví se žádná reakce. Hledají známky bezpečnostního systému, ale nic nenajdou. Zásahová jednotka svou práci ovládá dokonale a ani ne za minutu prozkoumá možné vchody do domu – jeden je vepředu a vede do předsíně, druhý ústí vzadu do kuchyně –, aby naplánovali postup a co nejvíce snížili riziko ztrát.

Velící důstojník upřesní poslední podrobnosti. Zárata s velitelem a pěti muži vejdou hlavním vchodem, Chesca se se zbytkem postará o zadní dveře, a pokud tudy nebude nikdo prchat, vstoupí dovnitř a přidají se ke druhé půlce.

„Nabíjí pistoli,“ podiví se postarší hackerka.

To ji snad zastřelí? Mariajo ani Elena něco takového nečekaly, ve srovnání se vším, co dívky až dosud provedli, jim to dokonce připadá jako pokojná smrt.

Pro Elenu jsou to okamžiky nejistoty. Uvažuje, jestli jsou její lidé v bezpečí, jestli dorazí včas, aby dívku zachránili, jestli se ukáže, že pod mexickou maskou je její syn Lucas, ačkoli by ji nepřekvapilo, kdyby skrývala tvář podobanou od něstovic, kterou už tolik let hledá.

Muž, který nabil pistoli – je to ten s protézou –, zamíří dívky na hlavu. Mariajo a Elena zadrží dech, mučitel však zbraň zase skloní a opustí obraz.

„Všimla sis, že to často vypadá, jako by se chystali něco udělat, třeba to s tím bodákem nebo tohle, a na poslední chvíli se zarazí?“ poznamená Elena.

„Proč asi?“ přitaká Mariajo.

„Výčitky svědomí za tím určitě nebudou.“

Kolem vilky na Guadarramě jsou všichni na svých místech. Inspektor vydá rozkaz a muži vyrazí dveře. Vniknou do domu. Uvnitř nikdo neklade odpor, narazí tu jen na vyděšený pohled dámy v letech.

„Nehýbejte se, dejte ruce nad hlavu,“ zakřičí na ni Zárata. „Kdo je ještě v domě?“

„Můj manžel, ale ten šel před chvílí spát,“ odpoví mu ustrašeně. „Bere prášky a žádný hluk ho nevzbudí.“

Muži ze zásahovky vstoupili s odjištěnými zbraněmi, připraveni střílet. Je slyšet, jak Chesca překračuje práh v kuchyni. Vedoucí jednotky skloní pistoli.

„Tady nikdo není.“

Zárate se s tím jen tak nesmíří.

„Máte sklep?“

„Ne, je tu jenom přízemí a horní patro,“ řekne stará paní, nervózně se posadí na křeslo a nespouští přitom z očí policisty, kteří vnikli do jejího domu.

„A počítač?“

„Je rozbitý, zrovna jsem se na tabletu dívala na dnešní díl Tajemství Puente Viejo...“

Elena zděšeně sleduje obrazovku a odtáhne telefon od ucha.

„Nedá se nic dělat, Mariajo, nezvládli jsme to.“

Hackerka ničemu nerozumí. Výraz její tváře se promění, zmizí z ní naděje a zůstane úzkost z utrpení, které ještě dívka čeká, a z toho, že je nedokázali zastavit.

„Ale mělo to tam přece být.“

Nic víc neřekne. Na monitoru se právě znovu objevil muž s mexickou maskou. Teď má pistoli v ruce on. Bez zaváhání přistoupí k dívce a opře jí hlavě o hrud v místech, kde je srdce. A vystřelí. Rána je tak silná, že se dívka, již bez života, zřítí na záda. Mariajo se dál dívá na monitor a promluví až o několik vteřin později.

„Nechápu, jak mě mohli oklamat. Chytíme je, ať to stojí, co to stojí,“ slíbí sama sobě.

„Promluví si s rodiči toho kluka.“

Elena se zvedne a z posledních sil vyjde z místnosti. Teprve teď si všimla, že na zdi visí stejný plakát, jaký dal Abel, její bývalý manžel, do pokoje Lucasovi, když mu bylo pouhých pět let. Je na něm hráč basketbalu, má světlou pleť i vlasy a na sobě zelený dres s číslem 33. Jeho jméno je Bird, pták. Vzpomene si na ptáka, jehož použili k mučení dívky – byl zvláštní, modrý. Nechá mladíka poslat do kanceláří OAP, teď nemá sílu s ním mluvit, bylo by to jako jednat s vlastním synem.

5. kapitola

Tu noc nikdo nespal dobře. Elenu a Mariajo neopouštěly hrůzné výjevy, jichž byly svědky, a pocit selhání; Chescu, Orduña a Zárateho frustrace ze zmařeného zásahu; Buendíu zase neklid čekání, při němž nemohl svým kolegům pomoci. Jistě to nebyla klidná noc ani pro Daniela, Sandru, Soledad a Alberta; je z nich rozvrácená rodina.

Juanito, rumunský číšník, přinesl hned po otevření baru Eleně obvyklou bagetu s rajčaty a podle jejích unavených pohybů vytušil, že má za sebou probdělou noc.

„Terénák na parkovišti, inspektorko?“

„Kéž by, Juanito. Včera jsem měla práci. Moc nepříjemnou. Rozhodně bych radši byla na parkovišti u Didího, o tom není pochyb.“

„Jestli mi někdy zavoláte, obstarám si na tu noc ten největší Land Rover, jaký seženu, a půjdete domů hezky uvolněná.“

„To je od tebe milé,“ směje se inspektorka.

„Dělám to pro vás, ne pro sebe,“ odvětí lišácky. „Dávám si každý den do kasičky půlku spropitného, abyste mě nenachytala na suchu, až se odhodláte.“

„Dobře, jednoho dne ti zavolám. Ale zatím můžeš být v klidu, nemyslím si, že by to nastalo letos nebo napřesrok. Včera hrál Real Madrid, ne?“

„To nestojí ani za to, aby se nad tím člověk rozčiloval, inspektorko. Kazili to, jako vždycky, ale nakonec vyhráli. Já snad emigruju ještě někam dál, abych se na ně nemusel dívat.“

„Neodcházej, nemohla bych bez tebe žít. Navíc bys je vídal pořád, jsou na každém kroku. No tak, naliž mi radši grappu.“

„Jen tak, do jedné nohy, jak se lidově říká. A inspektorko, nenechte mě s tím mým návrhem házet hrách na stěnu.“

„Házet hrách na stěnu a do jedné nohy?“ usměje se Elena.
„To se učíš mluvit podle slovníku idiomů?“

Jsou dny, kdy Elena ví, že jedinou hezkou chvilku zažije právě s Juanitem. Tohle spropitné si víc než zasloužil.

Po příchodu do kanceláří OAP v ulici Barquillo se dozví, že na ni čekají rodiče Daniela, chlapce z Rivasu.

„A ten kluk?“

„Museli jsme ho poslat na noc do diagnostického ústavu pro mladistvé, ale už je na cestě.“

Elena se zastaví a pozoruje rodiče přes prosklenou stěnu. Vypadají otupěle a sklíčeně, jak by se ostatně dalo čekat, je mezi nimi však jistý rozdíl: ve tváři Soledad převládá smutek, v Albertově obličeji je vidět hněv. Působí jako normální lidé – a skutečně takoví jsou –, ne jako rodiče netvora. Sama o tom něco ví.

„Jsem Elena Blancová, inspektorka a vedoucí OAP. Dobrý den.“

„Kde je můj syn?“ zvedne se okamžitě Soledad. Matka vždycky hájí svoje dítě, ať ho obviňují z čehokoli.

„Už ho sem vedou. Pokud vím, je v pořádku,“ snaží se rodiče uklidnit. V hloubi duše je jí těch lidí líto.

„Jak by mohl být v pořádku, když strávil noc bůhví kde?“ odváží se matka zaprotestovat.

„Přinejmenším je na tom lépe než oběť z toho představení, které sledoval. Ta dívka zažila učiněné peklo a potom ji zabili,“ odpoví drsně inspektorka. „To, co váš syn provedl, je velmi vážné.“

„Myslíte, že nám to nedochází? Stydím se, celou noc jsem nespál,“ odpoví Alberto, jako by na celé záležitosti bylo nejvážnějším prohřeškem rušení jeho odpočinku.

„Můj syn s těmi věcmi nemá nic společného, inspektorko,“ trvá na svém Soledad. „Asi se na tu stránku dostal náhodou. Je ostuda, co všechno je volně přístupné na internetu.“

„Aby tu stránku mohl otevřít, musel zaplatit značnou sumu. Tam se náhodou dostat nedá.“

„Můj syn za to zaplatil?“ podiví se žena.

„Předpokládáme, že ano, je to jediný způsob, jak získat potřebný odkaz.“

„Je mu šestnáct let, nemá své vlastní peníze. Určitě to bude nějaký omyl,“ drží se matka zuby nehty svého přesvědčení.

„Ne, není to omyl,“ sklopí Alberto hlavu. „Už celé týdny si všímám, že z jedné karty na účtu odcházejí peníze.“

Soledad se na něj podívá celá ohromená a rozlícená.

„A proč jsi mi to neřekl?“

„Ty platby šly z tvojí karty. Myslel jsem, že chystáš cestu na naše výročí... Nechtěl jsem zkazit překvapení.“

Elena pozoruje rodiče, jejichž klidný život včera vyletěl do povětří. Budou se snažit jeden druhému odpustit, neobviňovat se, nehledat chybu na straně toho druhého, ale pravděpodobně se jim to nepodaří. Jeden z nich zůstane navzdory všemu na straně svého syna a druhý uvidí v dítěti, které vychoval, jenom zrůdu. Elena a její manžel se rozešli dva roky po Lucasově zmizení. Abel chtěl začít nový život a nemohl snést její zatvrzelost. Opustil novinářinu a přestěhoval se do Urueñi, vesnice u Valladolidu. Žije s mladičkou Brazilkou, pěstuje víno a působí jako šťastný muž.

Právě to mu Elena vyčítá: že je šťastný i přes životní tragédii, že se příliš brzy vzdal, že začal syna považovat za mrtvého, i když se o tom nikdy nenašly jiné důkazy než statistické údaje, podle nichž se v případech únosu dětí po měsíci ztrácejí veškeré naděje. Nesdělila mu, že je Lucas naživu. Nepředhodovala mu, že měla pravdu. Snad proto, aby Abela ochránila před děsivou skutečností, o níž sice nehodlá mluvit, ale vídá ji noc co noc v příšerně živých barvách, a dokonce slyší její hlasy, které jí buší do mozku jako kladivo. Ty hlasy na ni volají, že je její syn psychopat. Nebo snad Elena mlčí proto, že chce být se svou bolestí nadále sama, jako doposud. Ví, že by

mu to měla říct, Abel je Lucasův otec. A ví taky, že mu to neřekne.

MLčky se dívá na zničené rodiče a vidí sebe samu a Abela, jak se snažili dýchat tentýž vzduch a vyrovnat se s neštěstím jako dobrý tým. Nedokázali to. Nepodaří se to ani Albertovi a Soledad.

Jenže Elena není manželská poradkyně, ale policejní inspektorka. Jejím úkolem je zajistit, aby žádná další dívka nemusela snášet to, co ta tmavovlasá včera večer. Jak to dopadne s těmi dvěma a co jim život přinese, se jí netýká.

„Za okamžik Daniela přivedou. Jestli budete chtít, můžete si jeho výpověď poslechnout na monitoru v jedné ze soudních místností.“

„Nemůžeme si s ním předtím promluvit?“ zaprosí matka.

„Až skončíme. Potom vás pustím dál a budete ho moct pozdravit. Váš syn je nezletilý, nemusíte mít strach.“

„Můj syn je zrůda,“ zašeptá k všeobecnému překvapení Alberto.

6. kapitola

Chesca dostala za úkol počkat s Danielovými rodiči ve vedlejší místnosti. Na monitoru budou výslech sledovat také Buendía, Zárate a Orduño, sešli se proto ve společných prostorách OAP. Elenu doprovází Mariajo, která pomůže udělat jasno v technické stránce věci.

„Musí vědět, že jsme tady, že jsme ho nenechali samotného...“ žadoní matka.

„Kdyby věděl, že ho posloucháte, nemluvil by otevřeně. Uvidíte se s ním potom.“

Chesca jim nabídne kávu, oba odmítnou. Nemůže se při pohledu na ně ubránit špetce pohrdání, jako by byli viníky toho, co jejich syn spáchal, ale vzápětí se napomene: každý zodpovídáme za své vlastní činy. A ostatní zase za ty své.

„Co s ním můžou udělat?“ zeptá se úzkostně Alberto.

„My nejsme soudci, jen policisti.“

Ví, že ho to neutěší ani neuklidní. Bylo by lepší, kdyby s nimi zůstal Orduño, ten měl vždycky lepší cit pro lidi.

Daniel se neliší od jiných chlapců svého věku. Má na sobě džíný a tričko s logem amerického piva; je vysoký a má kudrnaté světlé vlasy. Jistě má mnoho přátel a je oblíbený mezi dívkami. Je nervózní, ale ne tak, jak by se dalo čekat. V rámci možností se cítí být pánem situace. Elena v něm vidí mladíka, jakým by se stal Lucas, kdyby ho neunesl muž s tváří poďobanou od neštovic.

„Vyspal ses trochu?“ pokouší se Elena o vstřícnost, jakou by si přála také pro svého syna, kdyby na to jednou došlo.

„Nejdřív to moc nešlo, pak už jo. Mohl bych se napít vody?“

Elena ukáže na barel v rohu místnosti. Daniel vypije naráz dva kelímky.

„Rodiče tu nejsou?“

„Uvidíš je, až přijde správná chvíle.“

Daniel nenaléhá, posadí se. Zvědavě pokukuje po Mariajo, která dnes vypadá ještě víc než jindy jako babička, oblékla si béžový svetřík na knoflíky a na krku má pověšenou šňůrku s brýlemi. Daniel ví, že navzdory neškodnému vzezření je to jeho protivník, že právě ona může vyvrátit jakýkoli náznak nevin.

Je načase začít.

„Danieli, nemá cenu, aby ses nám pokoušel lhát,“ jde Elena přímo k věci. „Když jsme včera přišli k tobě domů, díval ses, jak tu dívku vraždí.“

„To není pravda!“ brání se. „Dostal jsem se na ty stránky náhodou. Nevěděl jsem, co tam bude. A potom jsem si myslel, že je to *fake*, že je to všechno lež, že to nahráli. Určitě se jí nic nestalo a odešla po svých.“

„Ne, Danieli, neodešla po svých.“

Elena pohlédne na Mariajo s vědomím, že ona tuhle nemotornou lež okamžitě rozpráší.

„Říká ti něco přezdívka Larry33? Přihlašuješ se pod ní do aplikace Amino, kde chatuješ o anime a videohrách.“

„Ano, ale to přece není nic špatného,“ podívá se na ni chlapec zmateně.

„Špatné je, když použiješ tutéž přezdívku při komunikaci s Purpurovou sítí, tam se o komiksech nemluví, Danieli.“

„Na světě určitě používají přezdívku Larry33 stovky lidí, je to podle Larryho Birda z Celtics.“

„To je možné, ale včera se s Purpurovou sítí spojil jen jeden takový uživatel: ty,“ ignoruje Mariajo jeho námitky.

Je to jenom šestnáctiletý puberták, který spáchal něco neodpuštělného a začíná cítit, že je v úzkých, a to s ním nestrávily ani dvě minuty. Teď je zase řada na Eleně.

„Danieli, víme, že jsi nezletilý a že se ti nic nestane. Myslím, že ty to taky víš. Jenže my potřebujeme, abys nám pomohl,

abys nám řekl, jak jsi je kontaktoval, kde a jak jsi jim předal peníze, kdo ti oznámil datum akce.“

„Nic o tom nevím. Dostal jsem se na ty stránky náhodou.“

„Ty nám lžeš!“

V místnosti, kde rodiče sledují výsledky, se Soledad nespokojeně zavrtí.

„Jestli Daniel říká, že to byla náhoda, tak to tak je. Chovájí se k němu, jako by byl nějaký vrah, a to on není. Musíte to zastavit, slyšíte?“

Chesca se na ni lhostejně zadívá.

„My tady nejsme od toho, abychom cokoli zastavovali, jsme tady od toho, abychom poslouchali, co říká váš syn. Výsledky bude pokračovat.“

„Alberto, řekni jí něco,“ obrátí se na manžela.

„Ty si jsi jistá, že je nevinný? Protože já ne.“

Soledad na něj vrhne pohled plný zášti, jako by byly jeho pochybnosti zcela nemístné, jako by se z něj také stával její nepřítel. Je to na ni ještě brzy. Nedokáže pomyslet na kult násilí, který se v poslední době tolik rozmohl, a na to, jak je ve skutečnosti snadné mu propadnout. Mateřský pohled se upírá přímo na dítě. Bez kontextu a bez šumů v pozadí. Dítě je jedinečný exemplář, jakoby vytvořený v laboratoři, dokonalý prototyp v ochranné bublině. Špína světa poletuje všude kolem, ale vzorného syna se ani nedotkne.

Vypadá to, že se Daniel dal znovu dohromady, překonal prvotní záchvěv paniky a rozhodl se zachovat mlčení, neodpovídat na žádnou další otázku, vymlouvat se stále dokola omílanou frází: na ty stránky se dostal omylem a neví nic o žádných purpurových sítích, vraždách, mučení a ničem dalším.

Zatvrdil se velmi brzy: z celé té záležitosti se poučí, všichni však pochybují, zda si odnese něco dobrého. Elena si uvědomuje, že Lucas musel projít stejnou proměnou: nevinnost ztratil zničehonic, jakmile opustil ochrannou ulitu, kterou

mu poskytovali rodiče, byt na Hlavním náměstí, prázdniny s babičkou... A nakonec se zatvrdil, aby přežil.

Inspektorka k všeobecnému překvapení výsledk ukončí.

„Jak myslíš, přišel jsi o možnost zachránit další podobné dívky. Možná že jednoho dne, a nebude to zadlouho, toho budeš litovat.“

Danielem to neotřese, zachová kamennou tvář. Není to ostatně překvapivé u chlapce, který věnuje část volného času sledování vražd v přímém přenosu.

U dveří na něj čeká jeho matka. Obejme ho.

„A co táta?“ zeptá se Daniel.

„Zůstal se Sandrou,“ zalže mu Soledad. „Byla z toho hrozně nervózní a nemohli jsme ji nechat samotnou.“

Alberto dál sedí ve vedlejší místnosti. Je si jistý, že udělal chybu, když nešel syna obejmout, nebyl toho však schopen. Nedokáže předstírat, že je všechno v pořádku.

7. kapitola

Elenin tým vteřinu po vteřině prozkoumal video z mučení. Mariajo nahrála všechno, co se dělo od okamžiku, kdy se připojila k Danielovu počítači. Všichni si potom tváří tvář obrazovce zakázali veškeré rozpaky a soucit s umučenou dívkou, aby se mohli soustředit na hledání stop a zjistili, kdo maskování muži jsou a kde prováděli ty hrozné věci.

Mariajo se omluví, ačkoli to po ní nikdo nechce, cítí vinu za to, že se nechala napálit trikem se skrytými IP adresami. Domnívala se, že odhalila zdroj, ale ukázalo se, že jde o další úroveň maskování. Tablet staré paní z Navacerrady měl odvést pozornost od jejich pravé identity. Mariajo napadlo, že se možná její věk začíná obracet proti ní a opravdu není v šedesáti letech možné pracovat jako hacker. Má však svou hrdost a ujistí je, že udělá vše, co je v jejích silách, aby svůj včerejší omyl napravila.

„Zkusila jsem celou řadu programů, jenže ta holka měla obličej celý zalitý krví a zkroucený bolestí, takže automatické rozpoznávání tváře nepřineslo žádné výsledky. Hledám nějaký pohled na ucho, kde by nic nepřekáželo, třeba to za funguje.“

„Co tetování? Včera jsem si nevšimla.“

„Žádné. To už bych prověřila.“

Elena musí uznat, že představitivost a technické dovednosti kolegyně ani trochu neladí s jejím vzezřením roztomilé babičky – nemusí o způsobilosti ke své práci pro OAP pochybovat.

„Dobře, Mariajo, počkáme si na výsledky. Co dál?“ vyzve ostatní.

„Ten modrý pták. Nevím, jestli je takových hodně,“ upozorní Buendía. „Snažím se najít ornitologa, který by mi k tomu

něco řekl. Třeba budeme mít štěstí a je to druh žijící výhradně na určitém místě.“

„Já jsem ho rozhodně nikdy neviděla,“ přitaká Chesca. „A to jsem před lety chodila s klukem, co ptáky miloval. Občas mě vzal do hor a strávili jsme tam s dalekohledem celý víkend.“

„Určitě jste tam trávili čas i jinak,“ směje se Orduño.

„Tobě to budu vyprávět...“

„No tak, nerozptylujte se,“ utne je Elena. „Čeho jste si ještě všimli?“

Orduño vyhledá část nahrávky, kde se objeví zakuklenec s protézou.

„Tady.“

Nikdo nic nepozoruje.

„Nevidíte to? Světlo se na chvílku změnilo,“ vysvětlí. „Nevim, jestli se otevřely dveře, nebo je tam okno, které v záběru nevidíme.“

Elena požádá Mariajo, aby pasáž znovu přehrála. Orduño má pravdu; vteřinu předtím, než se objevil muž s protézou, se mihnul prchavý záblesk. Osvětlení zesílilo a vykreslilo na zem stíny židle, na níž dívku mučili, a siluetu muže s mexickou maskou.

„Nevypadá to na přírodní zdroj světla,“ uvažuje nahlas Buendía. „Možná je z nějakého reflektoru.“

„Je to blesk,“ prohlásí bez zaváhání Elena. „Podívejte se na kuklu a tričko toho člověka s protézou.“

Mariajo zvětší zastavený záběr s mužem. Kukla i šaty jsou černé, takže je těžké něco rozeznat, ale po úpravě kontrastu je to vidět lépe: je mokrá. Ramena a látka jeho masky jsou kropenaté od kapek.

„Pršelo,“ řekne Chesca. „Byla bouřka.“

„Program, na kterém pouštěli zápas Ligy mistrů, je španělský,“ připomene Zárate. „V tu chvíli muselo být devět dvacet pět.“

„Promluv si se Státním meteorologickým ústavem,“ přikazuje Elena Orduňovi. „Zjisti, na kterých místech Španělska včera večer v tu dobu přšelo. Co můžeme dostat z té jeho protězy?“

„Nic moc,“ odvětí Zárate. „Vlastně už jsem se na to ptal na ortopedii a řekli mi, že jelikož se nejedná o palec, nemají ty prsty zvlášť velkou hybnost. No a divili se, proč je má kovové a nenechal si normálně dát protězu napodobující lidskou kůži.“

„Řekla bych, že je to otázka profese – když mučíš lidi, zní víc děsivě přezdívka železná ruka než plastová ruka,“ zasměje se Chesca.

„Jo, to bude asi ono,“ uzná Zárate.

Elena se chystá rozpustit poradu, musí o operaci podat zprávu komisaři Renterovi. Předpokládá, že jí kvůli neúspěchu vynadá. Přinejmenším ji nepozval do žádné luxusní restaurace, ale do své kanceláře v Michelangelově ulici.

„Máme co dělat. Je potřeba vyhledat toho modrého ptáka, zjistit, ve kterých částech Španělska byla bouřka, a ještě něco, o čem jsme zatím nemluvili: mrtvola dívky se teď může objevit kdekoli, musíme ji najít. Danielovi rodiče už odešli?“

„Poslali jsme je domů s tím, že se musejí dostavit, pokud je o to požádáme,“ odpoví Chesca. „Matka odmítá uvěřit, že v tom její syn hraje nějakou roli, chce na nás všechny podat žalobu a odvést si chlapečka domů.“

„Všichni do práce,“ rozloučí se Elena.

Nechce s kolegy mluvit o Danielově osudu, o tom, jaké postoje k události zaujali jeho rodiče, ani o tom, co ho mohlo přivést k extrémním násilnostem Purpurové sítě. Bojí se totiž, že by ho začala bezděčně omlouvat. Musí si stále opakovat, že Daniel není hlavní obětí celé této záležitosti: je tady jedna bezejmenná dívka umučená k smrti, po níž teď zbylo jen kdesi pohozené tělo. Ona a pouze ona by nyní měla zaměstnávat její mysl.

Renterova kancelář má přinejmenším padesát metrů čtverečních a patří k ní soukromá koupelna. Je tu luxusní starožitný nábytek, na zdi vyniká obraz, který vypadá jako od Sorolly. A jak zná Elena svého šéfa, pochybuje, že by šlo o kopii. Komisař na ni nečeká za stolem, sedí na jedné z pohovek připravených pro schůzky důvěrnější povahy. Požádal asistenta, aby přinesl kávu a ještě něco pro ni.

„Co ty na to? Abys neřekla, že na tebe nemyslím. Před pár dny jsem šel kupovat víno do obchodu, co je na ulici Ortegy y Gasseta – mají to tam drahé, ale skvělý výběr –, a uviděl jsem tam tuhle grappu. Nevím, jestli už jsi ji někdy měla.“

Jde o grappu Carpenè Malvolti Fine Vecchia Riserva z Conglianu v Benátsku. Je velmi dobrá, ale Elena by radši ochutnala grappu, kterou tatáž palírna vyrábí z hroznů odrůdy Prosecco.

„Skvělá.“

„To doufám, vzhledem k tomu, kolik mě stála... Koupil jsem dvě lahve, druhou si odneseš, až půjdeš. Asi je ti jasné, že jsem tě nepozval na ochutnávání grappy, na to jsme si mohli počkat na vhodnější chvíli. Pověz mi, co se stalo včera...“

Jakmile se zapojí několik vrtulníků i s posádkou – a další dva jsou připravené v záloze –, plus blíže neurčený počet členů zásahových jednotek a tucet hlídkových vozů, vzniknou škody na dveřích domku postaršího páru v Navacerradě a způsobí se slušné pozdvižení, je potřeba to nějak vysvětlit, i když člověk vede Oddělení analýzy případů, jednu z nejautonomnějších a nejlépe hodnocených jednotek španělské policie.

„Byl to chybný krok ve významné operaci, Rentero. Jsme o něco blíž k rozbití Purpurové sítě. Kdybys viděl tu akci, kterou včera v době fotbalového zápasu uspořádali, ani na chvíli bys nepochyboval, že jakýkoli zákrok je málo. V přímém přenosu mučili a pak zavraždili mladou dívku, myslím, že jí nebylo víc než osmnáct nebo devatenáct let.“

Rentero se mimoděk zamračí.

„Víme, o koho šlo?“

„Zatím ne, ale přijdeme na to.“

„Souvisí to nějak s těmi videi, která jste našli při práci na případu cikánských nevěst?“

„Ano, už dva měsíce se pokoušíme ta videa najít na *deep webu*.“

„Svět jde do háje, Eleno,“ postěžuje si hořce Rentero; nedokáže pochopit, jak je možné, že lidé nechali růst tenhle digitální svět za hranicemi zákona tak dlouho, až se z něj stalo neovladatelné monstrum.

„Konečně se nám na diskuzních fórech podařilo odhalit jednoho z účastníků, je to šestnáctiletý kluk jménem Daniel Robles.“

„Takovej hajzl už v šestnácti letech, kam ten svět spěje.“

„Nabourali jsme se do jeho ADSL připojení a včera jsme zjistili, že se chystá něco velkého. Nedokázali jsme tomu zabránit, ale musíme se o to snažit dál, Rentero.“

„Jen se snaž dál, ale nezapomínej, že tvoje případy nejsou jediné v zemi, a neutrácej víc, než máme. Dost na tom, že jsem ti přidělil Zárateho. A informuj mě o všem, nechci, aby mi zas volal ministr a já byl za hlupáka...“

Schůzka s Renterem byla méně vypjatá, než čekala. Buď šéf s jejím postupem souhlasí, nebo se mu mění povaha k lepšímu. Třeba to nějak souvisí s věkem.

8. kapitola

Po návratu do prostor OAP Elena zjistí, že pro ni má každý nějakou novinu.

„Ten pták je samec pěnkavy kanárské,“ předběhne Buendía ostatní. „Je to kriticky ohrožený endemit, žijící na ostrově Gran Canaria. Hnízdí na borovicích na několika málo kilometrech čtverečních v přírodní rezervaci Inagua, skoro uprostřed ostrova. Existuje jeden hodně podobný poddruh, pěnkava kanárská ze sopky Teide na Tenerife, ale ornitolog říkal, že ten z videa je z Gran Canarie. Vysvětlil mi proč, a dokonce mi o tom poslal zprávu, kdyby si ji někdo chtěl přečíst.“

„Mně stačí, že si tím je jistý.“

Elena se obrátí na Orduña. Ví, že i on udělal svou práci.

„Pršelo na několika místech, ale meteorologická stanice na Gran Canarii zaznamenala čtyři litry na metr čtvereční a více než dvě stě blesků mezi devátou a desátou hodinou pevninského času.“

„Jinými slovy, musíme hledat na Kanárských ostrovech. Mariajo, dostala ses někam přes to ucho?“

„Zatím ne, ale jestli najdeme mrtvolu, umožní nám záběr vystřižený z videa potvrdit, že je to ta samá holka.“

„Zárate, co protéza?“

„Ta nás nikam nedovede. Ukázal jsem ji několika specialistům a ti si myslí, že by mohlo jít o řemeslnou výrobu.“

Do konferenční místnosti vejde Chesca.

„Na jednom ze svahů Roque Nublo na Gran Canarii bylo objeveno tělo mladé ženy se známkami mučení.“

„Všechno nás vede právě tam. Buendío, Zárate, vyrazíme prvním letadlem do Las Palmas. Zavolejte tam našim kolegům, ať mají všechno připravené.“